

Irány a nagyszínpad !

Írta: hvg

2005. július 29. péntek - Módosítás: 2005. július 29. péntek

Csináld meg a fesztivált! IV.

Csináld meg a fesztivált! IV. A WAN2 magazin a közelgő Sziget fesztivál idei nagyszínpados külföldi neveit veszi sorra; minden napra ajánl nézni és hallgatnivalót. A hvg.hu most ezt a menüt közli folytatásokban: naponta új és új ajánlatok! Terítéken: augusztus 13-14! Üvöltő szelek Korn, 13. szombat, 21:30, Nagyszínpad Senki sem mondhatja, hogy a Korn nem tett meg mindent azért, hogy valódi közellenség váljon belőlük. Hiába készült el a Blind extrabeteg videója, hiába a sírós-hörgős, mégis feszes tempójú örület, hiába az Amerika konzervatív felével incselkedő Family Values-turné. Hiába hangolták mélyre -a szobafogságot is vállalva- tizenévesek százezrei a hobbigitárt, a Kornnak az egyszerű iskolateremtés jutott, be kellett érniük ennyivel. Ha nincs a Life Is Peachy és a Follow The Leader egetverő sikere, valószínűleg nem létezett volna a szakirodalom által „nu metal hullám”-ként emlegetett jelenség. A Korn debütáló lemezének '94-es megjelenésekor még nem lehetett tudni, hogy a hétköznapi szociohorror Korn féle feldolgozására milliók bólintanak majd rá, és rögtön olyan nevek társaságában turnézhatnak majd, mint Ozzy Osbourne, a Megadeth és a Marilyn Manson. Bebizonyosodott, hogy a koncertezés legalább annyira lételemük, mint a rafináltan sokkoló képanyagok. A soron következő három lemezből a Follow The Leader hiphopos kilengéseivel igyekeztek kitörni a maguk teremtette járomból. A zenekar tagjai eközben mindenféle érdekességekkel foglalkoztak. Jonathan Davis énekes például sorozatgyilkos-múzeumot nyitott,

hivatalosan is színésszé vált és egy horror-író multimédia DVD-jére szerzett zenét. Zenét szereztek a Tomb Raider folytatásához, a nem túl érdekesre sikeredett Issues első kislemezes dalát pedig a South Park egyik epizódjában mutatták be. Persze, előbb-utóbb elő kellett állniuk az eddigieken túlmutató lemezzel. Az Untouchables-szel elérték az extrémnek becézett metál tökéletességét, és láthatták, hogy azon túl már valóban nincs semmi. Ezzel a tudással felvértezve pedig már igazán könnyű volt belátni, hogy az elmélyült hallgatásra szakosodott, nyersességében is nagyívű rock maga az egy helyben topogás, a Korn-hívők népes családjának pedig megoldásokra és nem rejtélyekre van szüksége. Lehet, ezen a ponton sokallt be Brian „Head” Welch, és hagyta el a Kornt a hittérítés kedvéért, az egyszeri rajongók azonban aligha sajnálják, hogy a kevesebb műgonddal, egyszerűbb eljárással készített, de éppen ezért jobban a zsigerekre ható kukoricát kapják vacsorára. Mi jut eszedbe a színésznőről? Juliette and The Licks, 14., vasárnap, 18.00, Nagyszínpad

Ahogy az angol New Musical Express fogalmazott: „Egy zenekar színésznővel a frontján és nem csapnivaló? Megőrült a világ?!”. Lewis amúgy nem kezdő csirke a rockfronton: '94-ben egy Melissa Etheridge-dalban szerepelt, egy évvel később egy PJ Harvey számot énekelt a Strange Days című filmben, egy éve pedig a Prodigy új albumához kölcsönözte a hangját. A Született gyilkosok sztárja és négytagú zenekara (Todd Morse – gitár, Paul III – basszusgitár, Kemble Walters – gitár, billentyűk, Jason Morris – dob) – mely 2003-ban alakult, első koncertjét pedig Johnny Depp Viper Room nevű Los Angeles-i klubjában adta - ugyan nem váltja meg a világot, de nem is azért szeretjük. A You're Speaking My Language című debütáló album erős hatóanyag: a lemez, melynek munkálataiban segéderőként az egykori 4 Non Blondes-os, Linda Perry is közreműködött, afféle update-elt klasszik rock, valahol a VH1 múltidéző kínálata és az MTV2 virgonc rockforradalmárai között. Kicsit 70-es évek garázsrock a' la Stooges, kicsit angol punk-rock a' la Pistols, kicsit west coast rock a la Fleetwood Mac, kicsit csajos new wave vagy -rock a la Pretenders, The Go-Go's vagy Runaways, kicsit PJ Harvey, kicsit Courtney Love, kicsit Van Halen. Szerethető és dögös rockkutyulmány. A WAN2 magazin a közelgő Sziget fesztivál idei nagyszínpados külföldi neveit veszi sorra; minden napra ajánl nézni és hallgatnivalót. A hvg.hu most ezt a menüt közli folytatásokban: naponta új és új ajánlatok!

Terítéken: augusztus 13-14! FRANZ FERDINAND: EZ MOSTAN A POPZENE Franc belétek!

Franz Ferdinand 14., vasárnap 21.00, Nagyszínpad Akárhogy is nézzük, a Franz Ferdinand az elmúlt néhány év egyik kulcszenekara, a jelenlegi interkontinentális gitárop szintér new wave-retró örületének kirobbantója, az art-punk/art-pop attitűd lángra lobbantója, a gyógyegészség és a kúl bénaság rekonstruktor és felkent lovagja, a popzenei formalizmus újjáélesztője. Ámen. Mindent elmondtak és leírtak, elmondtunk és leírtunk már a Glasgowban alakult négytagú zenekarról, de nem árt, ha a nagy előadás előtt még egyszer ismétlünk. A Franz Ferdinand igazi outsider zenekar, a feszítő, szakmázós, összhangzattanos, hülye zenekánon antitézise. Tulajdonképpen klasszikus sztori: művészeti főiskolás fejek, a Glasgow Scool Of Art hallgatói, akik a város menő művészkommuna-negyedében bérelnek közös lakást - jobban mondva egy üres raktárépületet, amit The Chateau-nak neveznek - és itt szerveznek táncos, zenés, kiállítós, happeningses estéket. A Franz Ferdinand ebből a bohém katyvaszból nőtt ki valamikor 2001-ben, a következő évben már elkészült az első EP anyaga, 2003-ban kijött az első kislemez. A történet innentől díszmenet: a zenei sajtó okosai egyre többször súgnak össze, természetesen megszületnek az első buta címkék is – „a skót Interpol”, meg ilyenek -, aztán mire 2004 elején kijön a Take Me Out kislemez, majd tavasszal a cím nélküli debütalbum, a Franz Ferdinand Britannia első számú kultuszenekara, és a number one trendformáló együttes. A mai szintér már tele van csupa kis Franz Ferdinanddal: a Maximo

Írány a nagyszínpad !

Írta: hvg

2005. július 29. péntek - Módosítás: 2005. július 29. péntek

Park, az Editors, a Bloc Party és társaik mind-mind a Franz köpönyegéből bújtak elő, és ezzel persze nincsen semmi baj. A Franz Ferdinand leginkább a 80-as évek legelejére repíti vissza a hallgatót. Azt a new wave-retrót, amit a Strokes, meg az Interpol indított el az Atlanti-óceán másik partjáról, Alex Kapranos és tettestársai csupa nagyon angol, nagyon szellemes, groteszk, ironikus, mégis vadul formalista, néhol katonásnak tűnő, néhol a Kraftwerk robotjaira hajazó gesztussal csavarták meg. S, hogy még izgalmasabb legyen az egyveleg: skótjaink az evidens párhuzamként citálható kora 80-as évek mellett a rocktörténet legjobb pontjairól idéznek: Kinks, Blondie, B-52's, Talking Heads, Pixies, Blondie, Beatles, Television, Pulp, Blur. A Franz Ferdinand univerzumában a „pop” és az „art” nem ellentétes, hanem rokon, sőt: egymást kiegészítő, néhol egymást lefedő, néhol komplementer fogalmak. Kedves pajtások, el ne higgyétek tehát, hogy a Franz Ferdinand „elvont” vagy „alternatív” – attól, hogy hülye országban élünk, létezik még olyan, hogy valami popzene, de jó és nem ciki. A Sziget szempontjából a legfontosabb: a skót kvartett kiváló koncertzenekar; feszes, dögös és pörgős. A tavalyi wieseni fesztiválon például úgy táncoltatott meg több ezer nézőt - punkokat, rockereket, alterosokat és hippiket egyszerre - mint annak a rendje. Mindezt a zenekarra jellemző antirock and roll módon: öltönyben, nyakkendőben, elegáns félcipőben, hátuk mögött a szokásos hangfalhegyek helyett csak egy-egy kis gitárerősítővel és egy közepes basszuserősítővel, meg - a rockos doberdő helyett - egy, még az alapelemeket is alig tartalmazó SZTK-dobszerkóval. Tényleg, srácok, hadd mondjuk el még egyszer: ez mostan a popzene.